

Obsolescència del capitalisme

Agustí Guillamón

2015

(Publicat en *Catalunya*, òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya, número 172, maig de 2015, pàgina 26)

AHIR

El model **keynesià-fordista** dels Trenta anys Gloriosos, des de 1945 al 1975, es basava en un creixement constant del pastís que es repartia entre patronal, assalariats i impostos governamentals. El sistema es fonamentava en un creixement continu de la productivitat.

Aquest model va fer aigües, i va donar pas al model **neoliberal-toyotista**, de 1976 a 2008, que va fomentar el crèdit, l'endeutament d'estats i particulars i la desregulació bancària, com a motor de l'economia capitalista. El pastís es mantenia igual o fins i tot disminuïa, de manera que els salaris topaven directament amb el benefici empresarial i els impostos. Van ser els anys de la derrota internacional dels grans sindicats i la seva integració al sistema com un aparell d'Estat més (exercint les funcions pròpies de la Central Nacional-Sindicalista (CNS) en l'època franquista).

Amb la crisi iniciada el 2008, el capitalisme ha entrat en una altra fase, que no té res a veure amb el model keynesià-fordista, ni amb el neoliberal. Ens trobem davant d'un model **obsolet**. No és que el pastís augmenti poc o que disminueixi, resulta que és una crosta enorme, però buida al seu interior.

El fet que ja no només ens amenacin les fallides probables d'empreses, sinó directament la dels Estats, és molt significatiu d'aquesta naturalesa de degradació, pròpia d'un capitalisme obsolet.

La història de la successió dels models productius en el capitalisme ens ensenya que són necessàries quatre condicions perquè una nova fase de creixement succeeixi a l'anterior, ja esgotada :

1) Una desvalorització massiva del capital, ja sigui mitjançant una crisi econòmica com la de 1929, o amb una guerra (com la Segona Guerra Mundial).

2) L'emergència d'un nou règim d'acumulació, portador d'uns augments de productivitat importants.

3) Una regulació, fonamentalment financera, que asseguri una producció rendible, alhora que les condicions de la seva realització.

4) Unes relacions de força entre les classes (tant entre les fraccions de la classe dominant, com entre aquestes i el proletariat) que permetin la instauració i l'expansió d'un nou model productiu.

Cadascuna d'aquestes condicions és necessària, però no suficient. Així, les desvaloritzacions massives mitjançant la destrucció del capital fix durant la Primera guerra mundial no van ser suficients per produir una fase de prosperitat, comparable a la

que va existir després de la Segona Guerra Mundial, ja que faltaven les altres condicions.

Després de la guerra de 1914-1918, i malgrat la presència d'elements del model de regulació keynesià-fordista, la classe dominant tenia la il·lusió de poder tornar al que havia provocat l'èxit de la *Belle Époque*: el liberalisme colonialista. I encara que els moviments socials, després del crac del 1929, van donar origen a un *New-Deal* que va instaurar el keynesià-fordisme, l'impacte més limitat de la crisi econòmica a Europa, i les importants divisions entre les capes dominants al continent, van impedir l'acceptació i la instauració d'una nova fase productiva com als Estats Units. Van fer falta els horrors de la Segona Guerra Mundial, la mort d'uns seixanta milions de persones i la destrucció de mitja Europa, per convèncer a tots els actors socials que adoptessin el nou model de regulació.

És doncs la conjunció de les quatre condicions, en un tot coherent, el que possibilita el desenvolupament d'un nou model productiu durant un temps determinat.

AVUI

Res, absolutament res, en la situació present, indica que estiguem en vigílies que alguna cosa semblant sigui possible. El capital excedent encara no ha estat "sanejat" mitjançant un procés massiu de desvalorització, és més, s'ha incrementat a conseqüència de les polítiques anticíclics dels poders públics. No ha aparegut cap règim d'acumulació que aporti uns augments substancials de la productivitat, ni tampoc un nou model de regulació. En fi, encara que existissin aquestes condicions, la configuració actual de les relacions de força entre les classes no permetria la seva adopció, donada la debilitat i inoperància actuals del proletariat.

Tot indica que, més enllà de les fluctuacions conjunturals que es presenten davant nostre, s'obre la perspectiva d'un **descens inexorable als inferns**. Aquesta perspectiva és la més probable en la situació actual, tant més que no està present cap de les condicions gràcies a les quals el capitalisme podria passar a una nova fase o model de prosperitat econòmica i social. **Faran la seva aparició totes les ideologies burgeses, amb la finalitat de desviar el proletariat del seu únic i autèntic objectiu realista, que no és altre que la fi del capitalisme.** I aquestes ideologies han estat en el passat: el **nacionalisme**, les guerres comercials fins a desembocar en **guerres** militars, el **feixisme**, el racisme, messianismes i mil·lenarismes de tota mena, l'**estalinisme** amb el seu capitalisme d'Estat, i un llarg etcètera de degradació i barbàrie. A més, la destrucció de la natura i del seus recursos és un greu perill que ningú es planteja solucionar.

El Tractat Transatlàntic de "lliure" comerç e inversions (TTIP) és la porta que obre el camí que porta cap a aquest infern.

Les democràcies parlamentàries, més o menys efectives, tenen els dies comptats: aquestes polítiques d'austeritat, aquestes brutals retallades, aquestes privatitzacions del sector públic... estan demanant a crits règims autoritaris, i un feixisme que imposi obertament sacrificis inaudits a l'altar de les pàtries i de la guerra contra els incontrolats de sempre, o en contra del terrorisme que calgui inventar-se.

Vet aquí el per què de la llei mordassa, el per què de les duríssimes i exemplars condemnes contra els manifestants que van rodejar el Parlament, o contra els defensors de Can Vies.

Tot esperant l'arribada dels nous dictadors, avui cal anar diluint el vi de la democràcia amb l'aigua del totalitarisme, ja sigui nazi, populista o estalinista.

Res augura, en aquestes condicions econòmiques i en l'estat actual de les relacions entre les forces socials, la recuperació de la prosperitat d'antany. Les

resistències, els moviments socials i les alternatives revolucionàries al sistema capitalista sorgiran de la intensificació de les contradiccions del capitalisme.

DEMÀ

Les contradiccions capitalistes provocaran explosions socials, cataclismes i crisis, que no assegurin la fi catastròfica del capitalisme per si sol. Sense una intervenció revolucionària del proletariat, **massiva, anònima i decidida**, sense dirigents ni dirigits, sense lenins ni durrutis, sense herois de cap mena, que el destrueixi, el capitalisme romandrà i incrementarà la possibilitat de la fi definitiva de la Humanitat .

I en tot cas, només **la lluita de classes** pot impedir que aquestes polítiques de retallades socials, rebaixes de salaris i pensions, precarització del treball, atur massiu i pauperització generalitzada de la població, incloent-hi capes cada vegada més àmplies de la classe mitjana, segueixin endavant i siguin cada vegada més agudes i profundes. L'exploació del capital no té altre límit que els obstacles, el "ja prou" i l'oposició que li planteja la lluita dels explotats .

L'única alternativa real, a tot el món, incloses Catalunya i Espanya, és la de revolució o barbàrie. En resum, i com ja s'ha dit més amunt: **A la salvació de l'economia nacional, a les retallades socials en educació i sanitat, a les retallades de les prestacions, dels sous i de les llibertats fonamentals, al FMI, o al TTIP, els treballadors només podem oposar la comunitat de lluita mundial de tots els proletaris contra la barbàrie i la misèria capitalistes.**

Per a contactar amb Alejandría Proletaria: germinal_1917@yahoo.es
Visita la Nostra pàgina: <http://grupgerminal.org/?q=node/517>